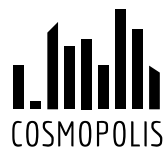

Vánoce na Manhattanu

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

Vánoce
na
Manhattanu

PŘELOŽILA JANA DRÁPALÍKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title CHRISTMAS ON FIFTH AVENUE
Copyright © 2025 Julie Caplin

Translated under licence from HarperCollins *Publishers* Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the
author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Jana Drápalíková, 2025
Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2025

ISBN 978-80-271-8298-5 (ePub)
ISBN 978-80-271-8297-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-5939-0 (print)

*Pro Donnu, mou drahou přítelkyni
a jednoho z nejlaskavějších a nejštědřejších lidí, které znám.*

Kapitola 1

Evie

„Váš palubní lístek a pas, prosím,“ požádala mě žena sedící za přepážkou u vchodu do salonku Business Class – ano, letím BYZNYS třídou.

„Jistě,“ reagovala jsem až příliš nadšeně. Snažila jsem se zachovat klid, ale ani ve svých devětadvaceti a půl letech... jsem to nedokázala. Zdvořile se na mě usmála, její zářivě červená rtěnka byla tak bezchybná, až jsem si říkala, jestli si rty nenatřela červeným lakem.

„A mohla byste si sundat sluneční brýle a klobouk?“ zeptala se a zírala na mou pasovou fotku. Tolik k mému pokusu o přestrojení. Klobouk a brýle jsem si narychlo koupila poté, co se mi ve frontě na bezpečnostní kontrolu dvě holky na celé kolo smály a já jsem zrudla jako přezrálá jahoda.

„Tudy, slečno Greenová.“ Oddechla jsem si. Tak tohle bylo cestování ve velkém stylu! Salonek Business Class byl obrovský, s velkými koženými křesly, bufetem zdarma, otevřeným barem, hromadami novin a časopisů – a bylo v něm také velmi rušno. Pět minut jsem tam bloumala jako ztracená ovečka, pak jsem v jednom rohu objevila velké křeslo s opěrkami. Teprve když jsem se do něj chtěla posadit, uvědomila jsem si, že protější místo

je obsazené, vysoká a široká konstrukce křesla svého obyvatele před všetečnými pohledy totiž dokonale skryla.

Se skloněnou hlavou se soustředil na telefon. Stejně jako já měl nasazené tmavé sluneční brýle, které doplnil baseballovou čepicí. Doufala jsem, že se mi podaří vklouznout na křeslo a nevyrušit ho, ale vrazila jsem do konferenčního stolku a prázdný šálek od kávy zarachotil. Polekaně vzhlédl a jeho ústa se stáhla do nepřátelské rovné linky.

„Promiňte,“ zašeptala jsem a z nějakého důvodu jsem zvedla ruku ke svému klobouku, jako bych chtěla salutovat. Myslím, že to bylo proto, abych mu připomněla, že jsme inkognito spojenci. Chvilí na mě zíral... Někdy je to prostě vidět i za tmavými brýlemi. Snažila jsem se předstírat, že jsem v pohodě, a nonšalantně jsem pokývla na pozdrav, jako bych takhle cestovala pořád a byla součástí stejné bandy.

Opětoval kývnutí a znovu sklonil hlavu, vrátil se k telefonu. Podrážděně se ušklíbl, zřejmě kvůli něčemu, co si přečetl.

Na nošení slunečních brýlí je skvělé to, že si někoho můžete nenápadně prohlížet – dobře, přiznávám, okukovat. A on za to opravdu stál. Tričko s pár knoflíčky u krku se napínalo přes fakt široká ramena. To je moje slabost. Vlasy měl tmavě kaštanové, kroutily se mu kolem okraje tmavě modré čepice, která měla na přední straně vyšité stylizované N a Y. Pod kšiltlem se dala zahlédnout silná mužná čelist a orlí nos. Je to snad nějaký model? Herec? A třesničkou na dortu bylo sexy strniště, to bylo naprosto úchvatné.

Najednou jsem si uvědomila, že moje zírání na něj zřejmě není tak nenápadné, jak jsem si myslela. Odvrátila jsem pohled ke svému telefonu, ale o pár minut později jsem si už prostě nemohla pomoci.

V té jeho ostražitě nehybnosti bylo něco, co naznačovalo připravenost okamžitě se pustit do boje nebo utéct. Znovu jsem k němu zalétla kradmým pohledem, studovala jsem ho a sledovala jeho ústa, prozrazující emoce skryté za slunečními brýlemi. Frustrace, hněv, bolest... to vše se z jeho úst dalo poznat, zatímco soustředěně sledoval displej telefonu a ztuhle se nořil do křesla, jako by chtěl uniknout před cizími pohledy.

Moc dobře jsem věděla, jak hrozné můžou sociální sítě být. Už jsem se ho chtěla zeptat, jestli je v pořádku, když jsem si uvědomila, co vlastně dělám. Promítám si do něj své nedávné on-line zážitky. Ty odporné komentáře, trollení, kritiku, naprostý nedostatek empatie nebo soucitu. Dokázala jsem se vcítit do jeho rozpoložení, které prozrazoval nevěřicně zamračený úšklebek.

„Promiňte,“ řekla jsem a rychle se rozhodla.

„Hm,“ odpověděl a netvářil se zrovna přátelsky či povzbudivě. Možná nemluvil anglicky.

„Ehm, nevadilo by vám,“ vyslovila jsem pomalu a hlasitě a pro případ, že by byl hluchý nebo cizinec, jsem ukázala na své věci, „dát chvíli pozor na mou tašku?“ Pro jistotu jsem na ni dokonce ukázala a prsty jsem naznačila, že odcházím.

Nastala dlouhá pauza a já se chystala otázku přeformulovat, když odpověděl: „Vypadám snad, jako bych nabízel hlídání dětí?“

Zarazila jsem se nad tou neomaleností a neunikl mi jeho americký přízvuk, ale pak jsem si všimla ironického výrazu jeho úst. Opatrně jsem si ho prohlédla odshora až dolů.

„Hm,“ odvětila jsem se zadumaným příkývnutím. „Řekla bych, že asi ano, ale dítě bych vám nesvěřila.“

„Cože?“ V jeho hlase se objevila zvědavost a koutky úst se zvedly k neochotnému úsměvu.

„Leda tak příruční zavazadlo, a možná i dobře vycvičenou čivavu.“

Vyprskl smíchy. „Dobře vycvičená čivava! Jak jste na to proboha přišla?“

Sundala jsem si sluneční brýle a usmála se na něj. „Upřímně...“ Odmlčela jsem se. „Nemám ani ponětí.“

Také odložil sluneční brýle a odhalil modré oči plné života, a já měla vítězoslavný pocit z toho, že se mi podařilo zlepšit mu náladu.

„Byl byste tak hodný?“ znovu jsem kývla směrem ke své tašce. „Ráda bych si dala něco k pití.“

„Dobře, pohlídám vám věci,“ přisvědčil už naprosto vážně, pak se ale usmál a dodal: „Pokud tedy v té tašce nebude malý, dobře vycvičený pes.“

Zavrtěla jsem hlavou, rozhlédla jsem se kolem a zašeptala: „Sbalila jsem si ji sama, jsem si docela jistá, že tam není.“

Potěšilo mě, že se zasmál podruhé.

„Díky, je to od vás opravdu milé. Nebudu pryč dlouho.“

Udělala jsem krok od něj, ale hned jsem se zarazila a vzpomněla si na dobré způsoby, které mi vštípila máma. „Můžu vám něco přinést?“

Jeho tvář na okamžik ztuhla, jako by si něco vybavil – hned mě napadlo, jestli mu někdo nedávno nenabídl, že pro něj něco udělá.

„Drink nebo tak něco?“ naléhala jsem.

Sledovala jsem, jak polkl a snažil se nemyslet na to, co ho pronásledovalo.

„Dal bych si pivo a brambůrky, díky.“

„To jako hranolky?“

„Chipsy. Však víte.“

„Nějaké konkrétní?“ zeptala jsem se.

„Sýr a cibule,“ řekl s pousmáním. „Copak je ještě nějaká jiná příchuť?“

„Já mám slabost pro sladké chilli, ale tu příchuť mívají jen nóbl chipsy.“

„Ony existují nóbl chipsy?“ Znovu se ušklíbl. „Kdo by to byl řekl?“

„Víte, ty drahé,“ upřesnila jsem.

„Nejsem zas takový znalec.“ Usmál se a ujistil mě tak, že ze sebe nedělám úplného idiota.

„Hned jsem zpátky,“ oznámila jsem.

„Budu dávat pozor na vaši tašku,“ odpověděl s úsměvem a uprostřed tváře se mu objevil velmi roztomilý dolíček, jako by mu tam někdo strčil prst.

A mě jako by ten prst šťouchl přímo do srdce, protože jsem ucítila v hrudi takové divné bodnutí.

Když jsem se otočila k odchodu, podařilo se mi znovu narazit do konferenčního stolku – a na holeni mi přibyla druhá modřina –, on hned vstal a ochranně natáhl ruce, jako by mě chtěl chytit. To gesto se mi zarylo do srdce jako šíp do dřeva. Už dlouho se mě nikdo nepokoušel zachránit.

„Díky,“ řekla jsem a podařilo se mi udržet na nohou a chytit prázdný hrnek dřív, než stačil spadnout.

„Dobrý zákrok,“ pronesl tónem, který mě v nitru pošimral, jako by někdo přejížděl kartáčem po sametu proti směru vlasu.

Odcházela jsem trochu zmatená. Možná to bylo jen tím lidským spojením, tím prchavým pocitem, že se o mě někdo stará, ale v tu chvíli jsem si díky němu připadala o něco méně ztracená.

Rychle jsem salonek obešla, tedy takovou rychlostí, jakou člověk vyvine, když je všechno zadarmo. Na povrchu, čistě

materiálně, se věci zlepšovaly. Můj život byl v posledních týdnech tak trochu na houby.

Vzala jsem si sklenku šampaňského – toho pravého, ne pro-secca – a pak jsem si prohlédla nabídku piva. Přemýšlela jsem, co mám vybrat pro svého pohledného souseda. Byl na mě milý a v poslední době se ke mně moc cizích lidí laskavě nechovalo. O pivu jsem nic nevěděla, ale když už bylo zadarmo, vzala jsem čtyři různé lahve. Vždycky je zase můžu přinést zpátky. Když jsem šikovnému barmanovi vysvětlila svůj problém, laskavě mi půjčil otvírák na lahve.

„Tady to máte.“

Pan Hezoun vzhlédl a vykulil oči, když uviděl, jak mezi prsty svírám nebezpečné množství hrdel pivních lahví. „Nevěděla jsem, které vám mám vzít.“

Postavila jsem je jednu po druhé na stůl a přitom jsem stále svírala svou sklenku se šumivým vínem.

V koutcích očí se mu vytvořily vrásky. „Děkuju. Byl bych vděčný za cokoli. To je... ehm... velmi pozorné.“

„Taky bych řekla,“ podotkla jsem vesele, posadila se a pozvedla sklenku k přípitku. Pak jsem si dala první doušek šampaňského, ohromená tím, že se mi ho podařilo dostat ke stolku a nerozlít ani jedinou kapku. Ze šumivého perlení na jazyku a ostré kyselosti bublinek jsem málem nadskočila.

„Jo, a vzala jsem vám chipsy,“ pochlubila jsem se hrdě a vytáhla sáček z kapsy mikiny.

„Děkuju. Vážně mě rozmazlujete, až na to, že...“ Naklonil se dopředu, vybral si jedno z piv a váhavým pohledem přejížděl z korunky lahve k okraji stolu.

„Pardon.“ Sáhla jsem do zadní kapsy. „Půjčila jsem si ho.“ Podala jsem mu otvírák. „Musím ho za chvíli vrátit.“

„Myslela jste na všechno,“ řekl s dalším z těch úsměvů, které dělaly divné věci s mým nitrem.

„Tohle je ale život,“ pronesla jsem se spokojeným povzdechem a znovu jsem si usrkla šampaňského. Máma by to milovala. Při vzpomínce na ni mě zase trochu bodlo u srdce. Je to už pět let, co odešla, ale pořád cítím tichý smutek, kdykoli pomyslím na všechny věci, které jí nikdy nebudu moct říct. Jako teď. Letím do New Yorku. V prosinci. Budu bydlet v hotelu *Plaza*. To byl náš sen. O tom jsme si povídaly, když jsme se schoulené pod dekou dívaly na *Lásce na stopě*, *Sám doma 2* a *Vánočního skřítky*, abych jmenovala jen pár našich oblíbených filmů. To naše „jednou“ nakonec nikdy nepřišlo, ale mluvily jsme o něm čím dál víc, zatímco z ní mizel život. A obě jsme věděly, že je to jen nedosažitelný sen.

„Hm,“ řekl můj nový známý a pořádně se napil piva přímo z lahve. „Ještě jednou díky.“

„Žádný problém a děkuju, že jste mi pohlídal tašku.“ Usmála jsem se na něj. „Odvedl jste skvělou práci, přestože jste byl žalostně nekvalifikovaný.“

„Takže dostanu nějaký certifikát nebo něco takového? Za pracovní zkušenosti?“ zeptal se a odložil lahev piva.

„Ale ano. Rozhodně. Skvělá práce.“ Ukázala jsem mu palec nahoru. „Mohla bych to... ehm... ehm, poslat přes WhatsApp na...“ Pak se mi hlas vytratil. Jejda, neznělo to, jako bych ho žádala o číslo?

Jemně se na mě usmál a zbavil mě tak rozpaků. „Nedělejte si starosti. Obejdu se bez toho.“ Vrátil se ke svému telefonu a já si s úlevou oddechla. Opravdu jsem se ho nesnažila sbalit.

Rozhlédla jsem se po místnosti a stále jsem nemohla uvěřit, že tu opravdu jsem. Pozorně jsem si prohlížela lidi kolem, jako by mi kdokoli z nich mohl vyfouknout tuhle úžasnou příležitost stejně rychle, jak u mě nějakým kouzlem přistála.

Když mě kontaktoval marketingový tým hotelu *Plaza*, týden jsem ten e-mail ignorovala, ale pak mi napsali znovu. Jako novinářka on-line časopisu o financích *Money Weekly* vím o podvodech všechno... Nebo bych spíš měla vědět.

Abych to zkrátila, naletěla jsem podvodníkům a přišla jsem o nezanedbatelnou sumu peněz.

Takže když se mi ozvali znovu a tentokrát mi nabídli skutečný plně hrazený zájezd do hotelu *Plaza*, byla jsem samozřejmě oprávněně opatrná. Díkybohu že paní z PR oddělení byla neodbytná.

A tak jsem se ocitla na Heathrow, kde jsem se chystala nastoupit do letadla do New Yorku, abych strávila další tři týdny ve městě, které nikdy nespí, a ubytovala se v pětihvězdičkovém hotelu *Plaza* přímo na Páté avenue hned vedle Central Parku. Někdy se lidem stávají i dobré věci. Dokonce i mně.

Kapitola 2

Noah

Když jsem se vrátil ke svému telefonu, tvář mě skoro bolela z nezvyklého úsměvu, jako by moje kůže protestovala proti takové aktivitě. Ta dívka, ať už byla kdokoli – hádal jsem, že chtěla stejně jako já zůstat v anonymitě –, uspěla v něčem, co se nikomu jinému nepodařilo už déle než týden, od toho hrozného zvuku praskající kosti po mém agresivním útoku.

Zpoza slunečních brýlí jsem ji pozoroval, jak se sama pro sebe usmívá, a záviděl jsem jí bezstarostnost, s níž pohledem přejížděla po místnosti, když se zjevným potěšením popíjela šampaňské. Najednou se kradmo rozhlédla a vylovila z kapsy mikiny sáček čokoládek Minstrels spolu s tyčinkou KitKat, balíčkem Mini Cheddars a malou plechovkou Pringles. Schovala si je do tašky jako veverka, která se chystá na zimu.

Uvědomil jsem si, že pobyt v salonku byznys třídy je pro ni novinkou, a usmál jsem se. Já už jsem si na tohle i na všechny další atributy života profesionálního hráče fotbalu v Premier League trochu moc zvykl. Přestože jsem byl přivyklý dostat cokoli, co jsem chtěl a kdykoli jsem chtěl, nevysvětlitelně mě dojalo, že mi přinesla ne jednu, ale čtyři lahve piva, jen aby se ujistila, že pro úplně cizího člověka vybere tu správnou. Měla

v sobě jakousi sebedůvěrou a trochu netradiční způsob myšlení. Přemýšlel jsem, že jí dám své číslo, aby mi poslala „certifikát“, a udělal bych to, nebýt toho, že jsem se měl držet v ústraní a alespoň na tři týdny opustit zemi, abych se „skryl před pozorností médií“, jak to diplomaticky formulovala moje agentka Lara. V podstatě jsem utíkal, na její příkaz i na příkaz manažera našeho týmu. Sejde z očí, sejde z mysli. Doufali, že když nebudu na ráně, nebude fotbalová asociace prosazovat tak moc přísný trest.

Zíral jsem na titulky jednoho ze sportovních zpravodajských webů a cítil jsem, jak se vrací moje sklíčenost a v žaludku mě pálí známá nevolnost.

SANDERSONŮV ŠPINAVÝ ZÁKROK UKONČIL KARIÉRU
RICKA MENZIESE V PREMIER LEAGUE.

Mělce jsem se nadechl a kousl jsem se do rtu, jak mě přemohl stud. Prál jsem si, abych mohl vrátit čas. Ale ne, i teď v rušném letištním salonku jsem se ocitl zpátky na hřišti na zápase Fulhamu s Villou. Prohrávali jsme dva jedna. Ještě teď jsem si vteřinu po vteřině přesně pamatoval průběh rozhodování. Potřebovali jsme vyhrát. Potřeboval jsem gól. Šel jsem do toho. Plnou silou. Cítil jsem šanci skórovat.

Kdybych nebyl na veřejnosti, v rušném letištním salonku, zasténal bych a skryl hlavu do dlaní.

Přešel jsem na jinou stránku.

TELEVIZNÍ KOMENTÁTOR POŽADUJE OSMIMĚSÍČNÍ
ZÁKAZ PRO SANDERSONA.

V tuhle chvíli jsem měl kvůli zákroku na Ricka Menziese šestizápasový zákaz. Po mém útoku měl zlomenou nohu na dvou místech, musel zůstat v nemocnici a pravděpodobně už nikdy nebude hrát v Premier League. Zasloužil jsem si všechno, co mi

napařili, ale prostě jsem si nemohl dovolit být mimo hru osm měsíců.

V zájmu týmu a kvůli svému budoucímu místu v něm jsem dělal, co mi bylo řečeno. Dlužil jsem to příliš mnoha lidem, nemohl jsem je zklamat. Ironické ovšem bylo, že k tomu riskantnímu zákroku mě dohnala právě tahle obava.

Po dvoutýdenní pauze kvůli zranění, během níž tým utrpěl čtyři prohry, jsem musel všechny ujistit, že můj návrat má smysl. Potřeboval jsem manažerovi ukázat, že v týmu možná patřím ke starším hráčům, ale že mě stále potřebuje.

Znovu jsem se nenápadně podíval na dívku naproti, všimla si toho a věnovala mi další ze svých úsměvů. Rozzářil jí tvář. Očividně neměla tušení, kdo jsem, a už to samo o sobě byla úleva. Nemohl jsem se zbavit zármutku, ani na ulici, ani tady, když jsem čekal na let.

Na telefonu mi zabzučela zpráva:

Šťastnou cestu. Dobře doleť. Chovej se slušně a zkus se vyhnout potížím.

Lara, moje agentka. Zavrtěl jsem hlavou. Věděl jsem, že je na mojí straně, ale měl jsem dost vlastního pocitu viny a nepotřeboval jsem, aby mi připomínala, že se mám držet v ústraní a sekat dobrotu.

Sundal jsem si sluneční brýle, abych si protřel unavené oči, a kšiltovku. V posledních dnech jsem toho moc nenaspal. Návštěva Ricka Menziese možná nebyla nejlepší nápad. Nestál o můj soucit, ačkoli přijal nabídku, že mu zaplatím operaci u špičkového ortopeda ve Švýcarsku.

Když jsem se protáhl a opřel se v křesle, zachytil jsem pohled muže o pár stolů dál. Zúžily se mu oči a viděl jsem, jak se mu napínají svaly jako býkovi chystajícímu se k útoku. Nenučeně

jsem odvrátil pohled, jako bych si jeho náhlého zájmu nevšiml, a modlil jsem se, aby to nechal být.

Marná snaha. S hroživou zuřivostí si razil cestu mezi stoly, přes pivní mozol se mu napínal fotbalový dres Aston Villy a vystavoval na odiv tři centimetry chlupatého, obtloustlého těla. Dívka si uvědomila náhlou změnu atmosféry, ohlédla se a spatřila ho přicházet. Střelila po mně pohledem, pak upřela oči zpět na něj.

„Sandersone, ty zsranej hajzle,“ zachroptěl a ukázal na mě krátkým prstem.

Když udělal krok směrem k nám, kolem se rozhostilo šokované ticho.

„Panebože,“ pronesla dívka hlasitě, postavila se, zavrtěla hlavou a rozesmála se. Oči se jí zaleskly, když pohodila hřívou měděných kudrn. „Kdybych dostala libru pokaždé, když si někdo mého manžela splete s tím... Už bych se válela v padesátilibrovkách, to mi věřte. Víím, že vypadá úplně stejně, ale přísahám, že tohle je Roy Kent-on.“ Krátce zadržela, ale hned pokračovala: „Můj manžel rozhodně není slavný, je tak obyčejný, jak jen to jde. Chystáme se na líbanky.“ Odmlčela se a pak s otráveným povzdechem dodala: „Takže jestli chcete někoho zmlátit, mohl byste si, prosím, vybrat někoho jiného? Protože já *fakt* nechci, aby měl na fotkách monokl.“

Klesla mi do klína, objala mě kolem krku a přitáhla si mě k sobě. Pocítil jsem takovou vděčnost, že bych ji nejraději objal. Místo toho jsem jí zabořil nos do krku, příliš překvapený, než abych něco řekl, a rozptýlený vůní její kůže a tvarem měkkého zadečku, který mi přistál na klíně.

„Díky, miláčku,“ řekl jsem a byl jsem moc rád, že se pozornost toho vzteklouna soustředí na ni, a ne na mě. Ochranitelsky

jsem si ji přitáhl k sobě, doufal jsem, že si na ní nevybije svůj hněv, a byl jsem připravený ji v případě potřeby odstrčit stranou.

„Sakra, omlouvám se, zlato.“ Dlouho si nás prohlížel. „Promiň, kámo, fakt vypadáš jako on.“

Pokrčil jsem rameny a řekl svým nejlepším britským přízvukem: „Stává se to často.“ Znělo to dost směšně a cítil jsem, jak se žena zachvěla, jako by potlačovala chichotání.

„Jasně,“ zamumlal a už couval. Narazil do stolu, pak se otočil a odběhl pryč, a všichni kolem, kteří na nás dosud zírali, se najednou vrátili ke svým záležitostem.

Několik vteřin jsme tam seděli, já v šoku, ona – nejsem si jistý. Rukama jsem ji svíral v pase a nechtěl jsem ji pustit. Najednou mi připadala jako něco, co v mém životě chybí. Pak už to začínalo být trapné, a tak mi vyskočila z klína. „No tak to byla švanda,“ prohodila.

„Roy Kent-on?“

Usmála se a pohládila si bradu, přitom kývla k mému hustému strništi. „Vypadáš jako fotbalista z toho seriálu *Ted Lasso*. Ale pak jsem si uvědomila, že jméno hlavního hrdiny Roy Kent zní dost vymyšleně... Tak jsem... to rozvedla.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi to udělala,“ také jsem jí zatykal, ohromený její drzostí, rychlým myšlením, a především ochotou vrhnout se po hlavě do záchrany úplně cizího člověka. Mohlo se to ošklivě zvrtnout – a ona by byla v první linii. Postavila se mezi mě a hrozbu. Kdyby jen věděla, jak málo si zasloužím její velkorysost. Už zase jsem ucítil nevolnost. Hanba mě málem srazila na kolena. Potřeboval jsem se dostat pryč.

„Bylo to od tebe vážně hrozně milé. Děkuju, ale musím už jít. Právě hlásili můj let.“ Posbíral jsem své věci a utekl, jen abych od ní byl co nejdál. Byla tak hodná, až jsem se modlil, aby nikdy

nezjistila, že její laskavost byla naprosto nemístná a že Sanderson je *ten* Noah Sanderson, fotbalista, který zničil kariéru jiného muže jen proto, aby se předvedl. Byl bych nerad, kdyby si uvědomila, že já za záchranu nestojím.